

Ο ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ένας χρόνος συνεπληρώθη την 20) 1)50, από την ημέρα που ο Έλληνικός Στρατός έτέθη και πάλιν υπό τας διαταγάς του Αρχιστρατήγου κ. Αλεξ. Παπάγου. Είς τας κρίσιμους στιγμάς του Έθνους, ή στιβαρά χείρ του Αρχιστρατήγου τής Νίκης, έδραξε διά μίαν άκόμη φοράν τήν ήνία τής Ήγεσίας του Στρατού διά νά τόν όδηγήση είς τήν Νίκην και τήν Δόξαν. Και από τής στιγμής αύτης, ό άγών του Έθνους είχε κριθή. Ο Έλληνικός Στρατός ώδηγήθη πρός τά άπαράγραπτα πεπρωμένα τής φυλής και έστόλισε με νέες δάφνες τήν Ίστορίαν τής Έλληνικής Πατρίδος. Ο συμμορισμός συνετρίβη και ή Έλλάς ήδη αναπνέει άπ' άκρου είς άκρον τόν άέρα τής Έλευθερίας. Και όλα αυτά μέσα σέ ένα χρόνο υπό τήν πεφωτισμένην ήγεσίαν του Στρατάρχου τής Νίκης. Η Έλλάς τόν εύγνωμονεί.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΕΣ

Έσχάτως οι Ραδιοφωνικοί Σταθμοί των χωρών τής Κομμουνιστικής έξουσίας συκοφαντικήν έκστρατείαν κατά τής Μακρόνησου. Όμιλούν περί δήθεν τρομοκρατικών μεθόδων, περί βασανιστηρίων των «δημοκρατικών πολιτών» και λοιπών... κουροφεξάλων. Έπ' αυτών δέν θα άπαντήσωμεν, διότι ή Μακρόνησος έδωσε τήν άπάντησί της είς τά πεδία των μαχών όταν τά Μακρονησιώτικα Τάγματα κατεδίωκαν τους ληστοσυμμορίτας είς τά κρησφύγετά των. Δέν θα άπαντήσωμεν διότι άπαντούν τά έργα των χιλιάδων Μακρονησιωτών, οι όποιοι αναβαπτισμένοι πρωτοστατούν είς τήν άνοικοδόμησιν τής χώρας με τήν ψυχή τους γεμάτη Έλλάδα. Άκόμα διότι όμιλούν διά τήν Μακρόνησιν οι χιλιάδες των έπισκεπτών, οι όποιοι διεπίστωσαν ότι ή Μακρόνησος είναι τó μεγαλύτερον Έθνικοκοινωνικόν Πανεπιστήμιον τής Νεωτέρας Έλλάδος. Άλλά ή έκστρατεία των κομμουνιστών είναι μία κακότεχνος προεκλογική προπαγάνδα, προοριζόμενη διά τους άφελείς. Εύτυχώς όμως άφελείς Έλληνες δέν υπάρχουν πλέον...

ΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Πολύ παράξενα — αλήθεια — συμβαίνουν πίσω από τó σιδηρούν παραπέτασμα. Έπειτα από τας θρυλικάς και μυστηριώδεις «έκκαθαρίσεις» του παρελθόντος, είναι τής μόδας τώρα, οι άπροσδόκτοι και αίφνιδιοι θάνατοι των «υπό δυσμένειαν» ήγετών του Διεθνούς Κομμουνισμού. Έτσι άπροσδοκήτως και αίφνιδίως άπεδήμησεν είς «Κύριον» ό σύντροφος Κολλάρωφ, είς έκ των πρωταργατών τής Βουλγαρικής Κομμουνίας και τελευταίως πρωθυπουργός τής Κομμουνιστικής Βουλγαρίας. Άφου υπήρθησεν επί μακρόν τούς αύθέντας του Κρεμλίνου, περιέπεσε τέλος είς δυσμένειαν. Και ή δυσμένεια αύτη υπήρξεν άσφαλώς ή αίτία του αίφνιδίου θανάτου του. Κατά πληροφορίας των κομμουνιστικών Πρακτορείων, ό μεταστās έκηδεύθη μεγαλοπρεπώς είς Σόφιαν. Αυτό συνήθως είναι τó τελευταίο μέρος των δραμάτων αυτού του είδους. Εύτυχώς, που οι νεκροί δέν έχουν τήν εύχέρειαν νά όμιλούν. Άλλοίως...

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΩΤΗ

- Μ**όνο στην Έλλάδα άνήκω και γι' αύτην άγωνίζομαι.
Μισώ τόν κομμουνισμό γιατί άπεργάζεται τήν καταστροφή μου.
Ακατάσχετη είν' ή όρμή μου στον άγώνα για τή διάσωση των Ιερών και όσίων τής φυλής.
Κρατώντας ψηλά τόν πυρσό τής έλευθερίας βαδίζω σταθερά πρός τó μέλλον που προσμένει από μένα πολλά.
Ρωμαλέος στο σώμα και στην ψυχή θα άνταποκριθώ στις προσδοκίες τής μεγάλης μου πατρίδος.
Οδηγός στις πράξεις μου στέκει ή πείρα του παρελθόντος και τά σιδάγματα τής Μακρόνησου.
Νίκησα τήν άμφιβολία και τó δισταγμό. Τά νέφη τής πλάνης μου διαλύθηκαν.
Η ζωή μου είναι συνδεδεμένη με τις Ιερές έννοιες τής Πατρίδος, τής Θρησκείας και τής Οικογενείας.
Στη Μακρόνησο γνώρισα τή στοργή τής Πατρίδος άτσάλωσα τήν πίστη μου στα έθνικά ιδανικά κι έγινα τέλειος Έλληνας.
Ορκίζομαι νά φανώ άντάξιος τής Πατρίδος και νά σταθώ άγρυπνος φρουρός τής ειρήνης και πρωτεργάτης τής Άνοικοδομήσεως.
Σεβαστή στους φίλους και τρομερή στους έχθρούς. Έτσι υπόσχομαι τήν Έλλάδα μας.

Άπό τόν έορτασμό τής πρωτοχρονιάς

Μία ώραία φωτογραφία από τόν έορτασμό τής Πρωτοχρονιάς στη Μακρόνησο. Διακρίνεται ό Γεν. Δ)τής του Ο. Α. Μ. Ταξίαρχος Γ. Μπαϊρακτάσης μετά τής συζύγου του, ό Γεν. στρατηγός κ. Θ. Μπαρμπας, ό Δ)τής του Α' ΕΤΟ κ. Α. Βασιλόπουλος μετά τής συζύγου του, διαγ)ρχης κ. Άναγνωστόπουλος κ. λ. π. έπισκέπται και άξιωματικοί.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Σιγά σιγά έρχονται τ' αφαινόμενα που υποδηλώνουν ότι στην πατρίδα μας ήρθε ή ειρηνική περίοδος, ήρθε ο καιρός της συγκομιδή των αγαθών που έπακολούθουν τη νίκη των όπλων.

Δέκα χρόνια πολέμου είχαν στερήσει τον ήρωικό μας λαό απ' όλες τις χαρές που δίνει ή ήσυχία και ή ειρήνη και τέσσερα χρόνια, ενώ όλη ή Εύρώπη, άπαλλαγμένη από τη ναζιστική κακοδαιμονία, ριχνόταν στον άγώνα για την οικόδομη των έρειπίων, μόνη ή Ελλάδα ύφιστατο την πίεση μιάς απειλής που σήκωνε το κεφάλι, δεύτερος φασισμός, άμέσως μετά τη νίκη των έλευθέρων λαών, τη νίκη που έσήμαινε νίκη της δημοκρατίας και της έλευθερίας. Άλλά, έτσι έμελλε, ό συμπολεμιστής, που στον καιρό του πελέμου καλυπτόμενος υπό την λεοντή των περιστάσεων, παρίστανε το φορέα της δημοκρατίας και της ανεξαρτησίας των μικρών λαών, μόλις ό κίνδυνος για την ίδια του την ύπoσταση παρήλθε, συντριβείς από τα χτυπήματα των συμμάχων, να βγει δειλά δειλά στην αρχή, με όλη τη σκαιοτητα που του επιδαψίλευε ή ύλιστική του θεωρία άργότερα, για να χτυπήσει ένα μικρό λαό, που έτευχε να τον έμποδίζει στο δρόμο του προς τη Μεσόγειο — παληό και ανέφικτο τσαρικό όνειρο. Έτσι ό ελληνικός λαός υποδύθηκε σ' έναν άγώνα μεγάλο και φοβερό, αντιμετώπιζοντας τη μανία όλης της σλαβικής φυλής και των σλαβοειδών δούλων της. Ό πόλεμος αυτός, που ξεκίνησε σαν ένας ιδεολογικός πόλεμος μιάς επιβλητικής θεωρίας, με πολυποικίλη φιλολογική βιβλιοθήκη, στην πορεία του σιγά σιγά έχανε όλα του τα προσωπεία, γδυνόταν από όλα τα βαούτιμα πέπλα του και πρόβαλλε με το μόνο άληθινό του πρόσωπο. Το πρόσωπο μιάς επιβουλής φυλετικής προς ένα λαό, μικρό και έλεύθερο, άξιοπρεπή και φύσει ανεξάρτητο, που ή ιστορία του αν δεν έφερνε το σεβασμό στους άγώνες για την ανεξαρτησία του, έπρεπε τουλάχιστον να φέρη το σεβασμό για το πολιτιστικό του έργο. Τα ανθρωπιστικά γράμματα που γέμισαν την Εύρώπη με πνευματικό αίμα, που οδήγησαν τον μεσαίωνα στο φώς, είχαν γεννηθή στα ιερά ελληνικά χώματα, πιο πρόσφορο πάντα στο να γεννάνε Λεωνίδες παρά Έφιάλτες. Πολύ για γεωγραφικό χώρο είχαν εκλάβει οι νέοι Καίσαρες του Βορρά τη γή μας. Και ίσως αυτό να ήταν εκείνο που τους έβλαψε στους ύπολογισμούς

των. Τα θλιβερά τους πόνια με το μεγαλεπήβολο όνομα του «Έλληνα κομμουνιστή», παίξαν τό ρόλο τους όσο σωστά μπόρεσαν να έννοήσουν «μάθημα» που τους δίδαξαν στα Πανεπιστήμια της Κούτβ', αλλά οι συνθήκες δεν τους στάθηκαν εύνοϊκές. Έφεραν γύρω τις ελληνικές πόλεις ψάχνοντας για άφελείς και άξιοδάκρυτους όπαδούς, κινήθηκαν και κίνησαν παραπλανημένες και άπλοϊκές μάζες και τέλος πήραν τό δρόμο περιδιαβάζοντας τα ελληνικά βουνά και τό φρέσκο άέρα της ελληνικής υπαίθρου. Στο μεταξύ έπιστράτευσαν όλα τα καλύμματα του ταπεινού των σχεδίου συνέδρια, παρασυνέδρια, άποφάσεις και κόντρα άποφάσεις με θεωρητικό ένδυμα και μεγαλοπρεπείς έκφράσεις. Όλα αυτά θα τα λέγαμε εύφυη αν δεν κατάληγαν να γίνουν έγκληματικά. Μετά από τον άπολογισμό τεσσάρων χρόνων, τί έμεινε από όλα αυτά τα θεωρητικά σχήματα; Που είναι, όλα τα ιδεολογικά δάθρα του άγώνα για την κοινωνική δικαιοσύνη; Ένα ένα ξεφύλλισαν όλα τα θεωρητικά τους βιβλία με τους φαντασμαγορικούς τίτλους και έγιναν προσανάματα στη φωτιά για να ζεσταθή ή σλαβική άγέλη. Ό «καπιταλισμός» είχε πάει περίπατο μαζί με όλα τα «ιερά» βιβλία του Μάρξ και των πιστών συνεχιστών του.

Μά μήπως μόνο ή ελληνική περίπτωση είχε άποκαλύψει όλη την άφελή πλάνη των θεωρητικών του κομμουνισμού; Πριν άκόμη ξεχαστούν οι δίκες της Μόσχας του 1935 και μόλις στάθηκε το καθεστώς στις «λαϊκές» δημοκρατίες, που τον έφερναν οι άγώνες των κατ'ά τόπους «όρθοδόξων» κομμουνιστών, άρχισε να περνά από τό έδωλο του κατηγορουμένου όλη σχεδόν ή «άφρόκρεμα» των ήγετών των κομμ. κομμάτων. Οι δίκες έρχονται ή μία πίσω από την άλλη. Πριν στεγνώση τό μελάι των θανατικών άποφάσεων της μιάς δίκης, άρχίζει καινούργια, που στερεί πρόσωπα όπωσδήποτε χρήσιμα μέχρι χθές άκόμη στη «νίκη» για τη συντριβή των «έχθρών» του λαού. Ποιος θα μπορούσε να πη, με ελάχιστη λογική και άνεπηρεαστο φρόνημα ότι οι άνθρωποι αυτοί που σήμερα άποκαλύπτονται σαν προδότες του κομμουνισμού, είναι όντως ένοχοι των συκοφαντιών που τους εκτοξεύονται; Ποιά άλλη αίτια μπορεί να είναι από τό ότι ή «μεγαλοπρεπής» αυτή θεωρία, κατέληξε να γίνη ένα άπλοόργανο τυφλό και άπαίσιο στα χέρια μιάς μερίδας με γραφειοκρατική συνείδηση και ά-

πάνθρωπο έγκέφαλο, που στη μανιακή τάση της να κρατηθή στην έξουσία έχει ανάγκη να τραφή από τις ίδιες της τις σάρκες;

Τριάντα χρόνια κομμουνιστικού πειραματισμού άρκεσαν για να δείξουν ότι οι έπαγγελίες των πρώτων δραματιστών θεωρητικών έμεναν γράμμα κενό στα χέρια της έφηρμοσμένης πολιτικής των Μπολσεβίκων. Τα ιερά κόκκαλα του Μάρξ πολλές φορές θα έτριξαν κάτω από τό βαθύ χώμα που τα σκεπάζει. Η σκιά του Κρεμλίνου θα έμποδίξει τό λείψανο του Λένιν να δη τό έργο των «όρθοδόξων» συνεχιστών του. Και τό φάντασμα του Τρότσκι θα καγχάζη στους νυχτερινούς του περιπάτους. Η σταλινική «γραφειοκρατία» ώρισμένως ξεπέρασε πολύ τις προσδοκίες του. Δεν έγινε απλώς ή τροχοπέδη του κομμουνισμού, αλλά ό ίδιος ό τάφος του.

Πολύ όμως πλανηθήκαμε στο διεβνή όρίζοντα αναζητώντας τα λάθη μιάς θεωρίας που ή Ελλάδα ζώντας τη τόσα χρόνια αίματηρά την έχει ύποστη σε όλο τό μεγαλειώδες της όργιο. Εύτύχημα όμως είναι πως αυτά όλα τα λάθη, βοήθησαν μιά ώρα άρχήτερο τον πικραμένο μας τόπο να βρη την ήσυχία του. Άφου στέρσαν τον ελληνικό κομμουνισμό πρώτα από τους τελευταίους του όπαδούς των πόλεων, άφου κλόνισαν τό ήθικό, όσων είχαν, από τους στρατιώτες του Δ. Σ., γέμισαν τό άντεθνικό τους στρατόπεδο με πλήθος ρωγμές και αδυναμίες από όποιο σφήνωσε τις δυνάμεις του ό ελληνικός στρατός και ό ελληνικός λαός τό μεγάλο του όγκο, για να τινάξη ψηλά τα σχέδια μιάς συνωμοσίας χωρίς ιδεολογική και ήθικά δάθρα.

Τώρα πιά απ' όλη αυτή την ιστορία δεν έμεινε ούτε ένο κακό όνειρο. Η Ελλάδα έστειλε πίσω από τον ήλιο τους ανθρώπους που την έπιβουλεύτηκαν και με γρήγορα βήματα μπήκε στο δρόμο της ειρηνικής σταδιοδρομίας της. Λίγο λίγο έπουλώνει τις πληγές που της άφησε ή άνταρσία. Οι χωρικοί έπιστρέφουν στη γή τους, οι συμμοριόπληκτοι ξαναγυρίζουν στα έγκαταλελειμμένα τους σπίτια, τό χωριά κι' οι πόλεις βρίσκουν τον κανονικό τους ρυθμό κι' ή θάλασσα ένα γύρω γλύφει τό έλεύθερα ελληνικά άκρογιάλιο άπερίσπαστη. Έτσι φτάνουμε στο κορύφωμα της ήσυχίας ένός τόπου ευνομούμενου και δημοκρατικού, στις έκλογές που ή έλεύθερη συνείδηση του λαού θα έκλέξη τους κατά τη

άντλησή του κατάλληλους έκ' προσώπους του φρονήματός του. Άρχισαν κιόλας οι περιόδους των πολιτικών, ύστερα θ' άρχίσουν να ξεδιπλώνονται στους τοίχους και οι φωτογραφίες τους. Πλήθος κόμματα και πρόσωπα θα διαμφισβητήσουν την καλή νίκη που θα τους φέρη στο ελληνικό κοινοβούλιο. Πλήθος κόμματα έπαμε, αλλά ξεχάσαμε στη ρύμη του λόγου μας ότι θα λείπουν και μερικά κόμματα της «άκρας άριστερας». Η σειρά να του Βισίνσκυ θα βρη πάλι άφορμή στις πολυεθνικές αίθουσες του Ο.Η.Ε. να θυμηθή ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει έλευθερία, ύπονοώντας φυσικά την έλευθερία των δορυφόρων. Ό καλλικέλαδος έπίτροπος της Σοβιετικής Ρωσίας θα ξεδέψη όλη τη ρητορική του δεινότητα, όλο τό θεωρητικό του όπλισμό για να βρη «έπιχειρήματα» πείθοντα τη σεβαστή όμήγυρη του Ο.Η.Ε. ότι εκεί κάτω στη Νοτιοανατολική Εύρώπη στραγγαλίζεται τό φρόνημα μερικών καθαροαίμων ιδεολόγων του Μαρξισμού. Έκει μερικά πρόσωπα θα μειδιάσουν, μερικά θα συνωφρευθούν και οι Έλληνες αντιπρόσωποι θα άγανακτήσουν. Θα άγανακτήσουν δέβαια μετά ένα τέτοιο άγώνα που διεξήγαγε ό ελληνικός λαός έναντίου ένός έχθρου χωρίς ελληνικό όνομα, χωρίς ελληνική συνείδηση, χωρίς όποιοδήποτε ιδεολογικό δάθρο. Έκτός αν θεωρήσουμε σαν ιδεολογικό δάθρο την ίδια την έκφραση της προδοσίας. Γιατί με τέτοια μόνο έφόδια κατέβηκαν στον ένοπλο άγώνα οι άγαθοί μας κομμουνιστές. Τώρα τί θέλουν ύστερα από την περιφανή τους άποκάλυψη να άποκομίσουν; Να καθήση ό ελληνικός λαός επί δύο ζυγών από τα σύνορα της Άλβανίας μέχρι την είσοδο της ελληνικής Βουλής για να τους χειροκροτήση άνερχομένους; Ταπεινοί δούλοι των άπαιτήσεων μιάς φυλετικής άνάγκης, σε στιγμές που άκόμη δεν έσβησε ή άνάνηση του γερμανικού ρατσισμού, δεν έχουν σήμερα πιά να έπιδείξουν καμμιά έκδήλωσή τους ελληνική ή καμωμένη για χάρη του ελληνικού λαού. Δεν έχουν καμμιά ιδεολογία να μας έπιδείξουν. Από τον άπολογισμό τους δεν μένουν παρά αίμα και δάκρυα. Καταστροφή και έρήμωση. Τάφοι και έρείπια. Και 28 χιλιάδες μικρά παιδιά, μακρὰ από την οικογενειακή τους θάλπωρη, περιφερόμενα σε ξένες χώρες, με την πικρία ζωγραφισμένη στα μικρά και άθώους πρόσωπα.

Άς μας αφήσουν επί τέλους οι «εύγενείς» μας γείτονες και οι άφελείς φωνασκοί τους να κανονίσουμε τα του σίκου μας. Σε καμμιά ελληνική καρδιά δεν υπάρχει θέση για τις επαγγελίες του κομμουνισμού. Και στο ελληνικό κοινοβούλιο δεν έχουν θέση οι αντιπρόσωποι του σλαβισμού

Η ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς μάχης τῆς Κονίτσης ἐγένετο κατάθεσις στεφάνου εἰς τὸν Ἄγνωστον στρατιώτην, παρουσία πλήθους κόσμου καὶ τῶν μετασχόντων εἰς ταύτην ἀξιωματῶν. Διακρίνεται ὁ ἥρωας τῆς Κονίτσης κ. Δόβας.

ΓΥΡΝΑΕΙ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ

Γυρνάει ἀπόψε ὁ Νικητὴς
διπλοστεφανωμένος
στό'να του χέρι πληγὲς κρατᾶ
στάλλο τὸ δεκανίκι
ξωπίσω του ἔρχονται γοργὰς
ἡ Λευτεριά κι' ἡ Νίκη
Γυρνάει ἀπόψε ὁ Νικητὴς
μπαρουτοκαπνισμένος
στὸ μπρούτζινὸ του πρόσωπο
σκορπιέται χάλκινη χαρὰ
σὰ σκέφτεται πὼς θὲ νὰ βρῆ
μιὰ στοργικὴ ἀγκαλιά...
ΣΩΤΗΡΑΣ ΛΟΥΗΣ
Πηγαδάκια—Κυνουρίας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὁ θεὸς παιδιὰ μου ἔβαλε τὴν ὑπογραφή του γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος. Κι' ἕνας θεὸς δὲν τὴν πέρνει ποτὲ πίσω, ἔλεγε ὁ Κολοκοτρῶνης.

ΤΟ ΣΟΥΛΙΩΤΙΚΟ ΕΥΡΙΣΜΑ

Οἱ Σουλιῶτες ξυριζόταν ὄχι μόνο χωρὶς σαποῦνι, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νερό. Κάποιος πολεμιστὴς στὸ Ναύπλιο δὲν ἤξαιρε τὸν τρόπο αὐτοῦ τοῦ ξυρίσματος, εἶχε ἀκούσει ὅμως, ὅτι τὸ Σουλιώτικὸ ξύρισμα ἦταν σύμβολο ἡρωϊσμοῦ.

—Τὶ ξύρισμα θέλεις, τὸν ρώτησε μιὰ μέρα ὁ μπαρμπέρης.

—Σουλιώτικὸ, τοῦ εἶπε.

Ὁ μπαρμπέρης τοῦ ἀνασήκωσε λίγο τὸ κτφάλι, ἔπιασε στερεὰ τὴ μύτη καὶ τράβηξε τὴν πρώτη ξυραφιά.

Ὁ ἀφελὴς πολεμιστὴς δαγκώθηκε, γιὰ νὰ μὴν ξεφωνήσῃ, στὴ δεύτερη ξυραφιά ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ.

—Ἄκου εἶπε στὸν μπαρμπέρη, ἐγὼ δὲν εἶμαι μέσα ἀπὸ τὸ Σούλι, εἶμαι ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ χωριό.

ΤΟ ΡΑΒΔΙ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Παιδιὰ μου, εἶπε ὁ Κολοκοτρῶνης στὰ παλληκάρια του, κάποια μέρα ἐνὸς πολιορκούσαν τὸ Παλαμῆδι, τὸ βλέπετε αὐτὸ τὸ Κάστρο τὸ ψηλὸ, θὰ ρίξω τὸ ραβδί μου μέσα καὶ σεῖς θὰ πάτε νὰ μὸς τὸ φέρετε.

Καὶ πραγματικὰ πέταξε τὸ ραβδί του πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ Παλαμηδίου καὶ τὰ παλληκάρια του, ἀκράτητα ὤρμησαν καὶ τὸ κατέλαβαν.

ΟΧΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ

Ὁ ἀλησμόνητος καὶ ἡρωϊκὸς ἀθλητὴς τοῦ Ἄρεως Κολωνιάρης, ἐνοσηλεύετο μὲ δυὸ τραύματα στὸ νοσοκομεῖο τῆς Ναούσης ὅταν ἐγίνε ἡ ἐπίθεση τῶν συμμοριτῶν.

Μὲ τὸ αὐτόματο τὸν ἐπλησίασε ὁ ληστοσυμμοριτὴς Γεωργιάδης, πρῶν συνάδελφός του εἰς τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὸν ἀνεγνώρισε. Ἐκεῖ ἠκούσθη ὁ ἐξῆς διάλογος:

—Γιατί δὲν ἀνέβηκες συναγωνιστὴ στὸ βουνό;

—Γιατί εἶμαι Ἕλληνας καὶ ὄχι Βούλγαρος!

Αὐτὴ τὴν ἀπάντησι τὴν ὀλιγόλεξο, τὴν ἐπιγραμματικὴν, ἔδωσε εἰς τὸν δῆμιό ὁ νέος Διάκος.

Μετὰ τὴν ΝΙΚΗ τῆς 'Ενωικοδομίας

μπόρα πέρασε πιά. Ἦρθε ἡ γαλήνη κι' ἀπλώσε τὰ φτερά της πάνω ἀπ' τὴν τὴν χώρα τὴν πολυβασανισμένη.

Ἐκεῖ πού πρὶν ὁ τόπος ταραζόταν ἀπ' τὴν ἀντάρα τῆς μάχης καὶ τὰ κλάματα κι, οἱ ὄδυρμοι δονούσαν τὴν ἀτμόσφαιρα, σήμερὰ ἀκούγονται οἱ φωνὲς τοῦ γεωργοῦ, πού ἀσχολεῖται μὲ τὰ εἰρηνικά του ἔργα, καὶ τὰ χαρούμενα ξεφωνητὰ τῆς παιδιάστικης ζωῆς, πού ἤσυχα τώρα χαίρονται τὴν ζωὴν τους, ἀπαλλαγμένη ἀπ' τὸ βραχνά τοῦ Σλαυικοῦ παιδομαζώματος. Ὁ ἐχθρὸς ἔλλειψε πιά ἀπ' τὴν μέση, καὶ μετὰ ἀπ' τὸ μάθημα πού τοῦ δόθηκε πιστεύομε πὼς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς ξαναενοχλήσῃ.

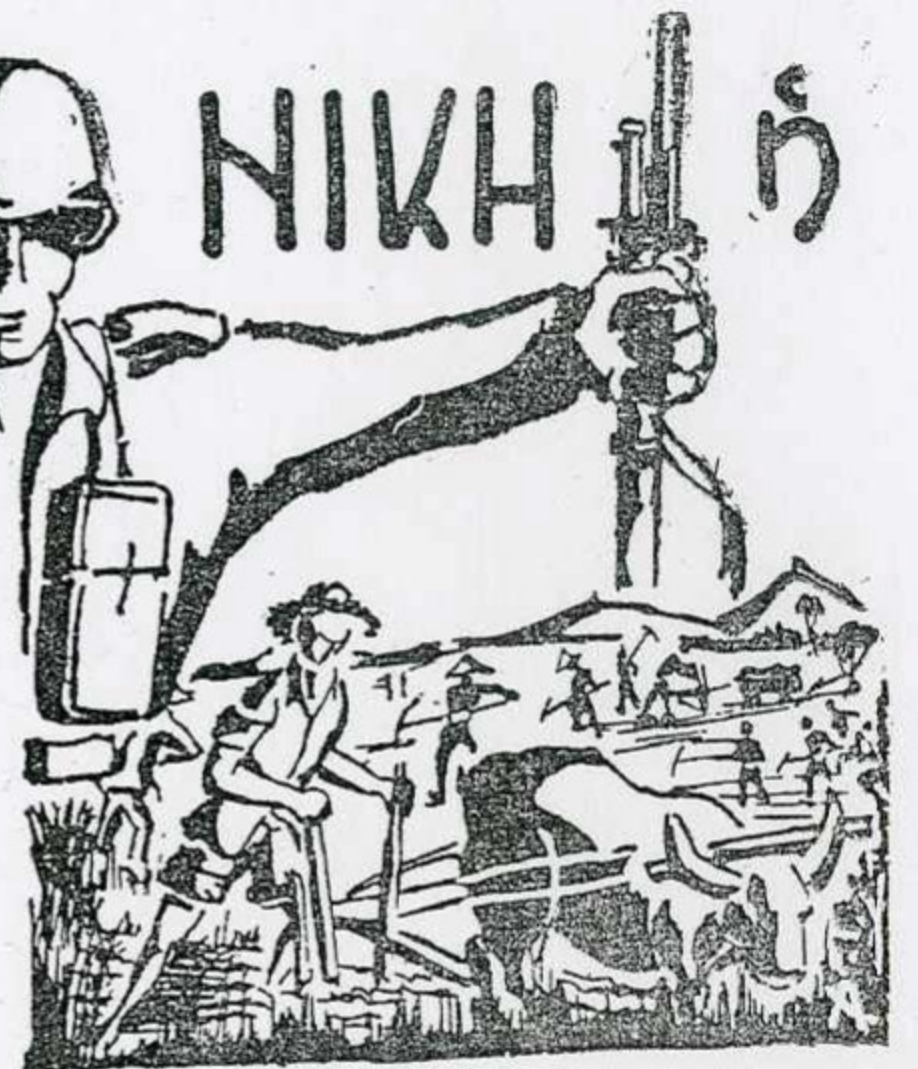
Δὲν λέμε ὑποφέραμε ἀρκετὰ. Τὰ παιδιὰ μας, οἱ ἀετοὶ τῆς Ρούμελης, οἱ λεβέντες τοῦ Μωρητῆ καὶ τῆς Μακεδονίας, οἱ γενναῖοι ἀκρίτες τοῦ Βορρᾶ καὶ τοῦ Νότου, προσέφεραν τὴς ζωῆς τους θυσία στὸν βωμὸ τῆς Πατρίδος.

Γονεῖς ἔχασαν τὰ βλαστάρια τους, καὶ νιοὶ τοὺς προστάτες τους, καὶ τὰ μετώπισθεν κι' αὐτὰ προσέφεραν θυσίες.

Ὅλοι, κάθε ψυχὴ πού ἐπάλλετο ἀπὸ Ἑλληνικοὺς παλμούς ἐγίνε τὸ ἀμόνι, πᾶνω στὸ ὄποιον σφυρηλατήθηκε ἡ πίστις γιὰ τὴν Νίκη καὶ τὴν διατήρησιν τῆς ἀξίας τῆς φυλῆς μας.

Μὰ τώρα δὲν ἀπαιτοῦνται αἱμάτινες σπονδές, οὔτε νὰ καθόμαστε καὶ νὰ θρηνοῦμε μπρὸς ἀπ' τὰ εἰρήπια πού ἐδημιούργησαν οἱ ξενόδουλοι -πράκτορες τοῦ Κρεμλίνου.

Χρειαζέται δουλειά! Δουλειὰ σκληρὴ ἀπ' ὅλους. Δὲν πρέπει νὰ λογαριάσουμε τοὺς νέους κόπους καὶ θυσίες πού ἀπαιτοῦνται. Ἐχομε περάσει μεγαλύτερες μπόρες κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τρισηχιλιόχρονης ἱστορίας μας καὶ ὅμως, ποτὲ δὲν λυγίσαμε. Ἄλλωστε μᾶς τὸ προστάζουν οἱ ἥρωες νεκροὶ μας, πού ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν τους, καὶ οἱ τόσοι ἄλλοι πού προσέφεραν μεγαλύτερες θυσίες, ἀπ' ὅσες χρειαζόμαστε σήμερὰ γιὰ τὴν ἀξιοποίησιν.

τῆς Νίκης αὐτῆς.

Ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, τὸ μόνον πού χρειάζεται σήμερὰ εἶναι δουλειά. Ἄν ρίξουμε μιὰ ματιὰ γύρω μας, θὰ δοῦμε πὼς οἱ καταστροφὲς εἶναι τεράστιες ὑπάρχουν χιλιάδες χωριά πού κᾶψαν ἀπ' τὸ προδοτικὸ χέρι, χιλιάδες γεφύρια ἀνατιναγμένα, δρόμοι κατεστραμμένοι κι' ἀγροὶ ἀσπαρτοί. Ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ ξαναγεμίσουν ζωὴ κι' ὁ τόπος μας νὰ πάρῃ τὴν παλῆά του εἰρηνικὴ καὶ εὐτυχισμένη ὄψιν χρειάζονται χέρια.

Καὶ τὰ χέρια ὑπάρχουν, εἶναι κείνα τὰ ἴδια πού χάλκεψαν τὴν νίκην τῶν ὀπλων, αὐτὰ πού θὰ ξαναχαρίσουν καὶ δευτέρη ἐξ ἴσου σημαντικὴ νίκη τὴν νίκην τῆς ἀνασυγκροτήσεως.

..Χεροπιασμένοι ὅλοι, ὅσοι πιστεύομε στὴν Ἑλλάδα μας, θὰ βαδίσουμε τὸν δρόμο τῆς ἀνορθώσεως, θὰ κλείσουμε βαθειὰ στὴν ψυχὴ μας, τὰ δάκρυα, τοὺς πόνους καὶ τοὺς κόπους, τοὺς ἰδρώτες καὶ τὴς θυσίες, θὰ διατηρήσουμε ζωηρὴ τὴν ἀνάμνησι τῶν ἠρώων μας, καὶ θὰ παραδειγματισθοῦμε ἀπ' αὐτούς, καὶ μὲ πίστη καὶ αἰσιοδοξία θὰ ἀτενίσουμε πρὸς τὸ Μέλλον πού ἀνατέλει ρόδινον καὶ χωρὶς νὰ σκιάζεται ἀπὸ οἰονδήποτε κίνδυνο γιὰ μιὰ **ΕΛΛΑΔΑ ΤΡΑΝΗ ΚΙ' ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ**

ΠΛΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Βρισκόμαστε στα μέσα 'Ιανουαρίου του 1947.

Η μάχη της Κονίτσης είχε λήξει. Ο κομμουνιστοσυμμορισμός είχε σπάσει τα μούτρα του επάνω εις το γρανίτινο στήθος των γενναίων υπερασπιστών της πόλεως.

Ήταν η πρώτη φορά που ο συμμορισμός έτόλμησε να αναμετρηθή κατά μέτωπον με το γενναίο στρατό μας, αφήνοντας προς στιγμήν την τακτική του κλεφτοπολέμου και του πλιατσικολογήματος. Το τόλμημά του όμως αυτό το επλήρωσε με ποταμούς αίματος. Ή άποτυχία και ή ήττα του ακριβώς αυτή, τον έκανε να ενεργήση και πάλι σποραδικά επιδρομές κατά των παραμεθορίων χωριών και κωμοπόλεων, χρησιμοποιώντας την 'Αλβανίαν ως όμητήριο. Ήμουν ναυτολογημένος τότε στο ναυαγιστικό «Άγιος Γεώργιος» που ευρίσκειτο στον λιμένα της Κερκύρας, για να τον εκκαθαρίση από τα έναπομείναντα ναυάγια του τελευταίου πολέμου. Μα ζύ μας ευρίσκετο το άνθυποβρυχιακόν «Βασιλεύς Γεώργιος Β'» και ή άκτοφυλακίδα «Πορταριά». Το πρώτο (λόγω των γεγονότων) ήτο άπησχολημένον με την μεταφοράν στρατιωτικών εφοδίων, ενώ τα άλλα δύο σκάφη περιπολούσαν νυχθημερόν, φρουρώντας τις άκτες από ένδεχομένη μετακίνησιν και εφοδιασμόν συμμοριακών τμημάτων που δρούσαν βορείως της Ήγουμενίτσης. Ζούσαμε όλοι εις μίαν άτμόσφαιραν έθνικής έξάρσεως και λύπης συγχρόνως, διότι δεν μπορούσαμε να προσφέρουμε και έμεις κάτι στον τιτάνο αυτόν άγώνα που έμάχετο όλόκληρος ό 'Ελληνισμός. Ο πόθος μας όμως αυτός δεν άργησε να εκπληρωθή και ίδου πώς:

Είχαμε εργασθεί όλην εκείνη την ήμερα πολύ σκληρά διότι το ναυάγιο είχε πολλά ρήγματα και ή ανέλκυσις του μάς παιδεύε εβδομάδες, όλόκληρες. Τα μεσάνυχτα, μετά από δεκαεπτά ώρών συνεχή εργασία σταματήσαμε για να ξεκουρασθούμε λίγο. Δεν άργήσαμε δέ να άποκοιμηθούμε. Θα είχε περάσει αρκετή ώρα όταν άκουσα την φωνή του λοστρόμου:

—«Σήκω Γιώργη» μου είπε, «σε πέντε λεπτά φεύγουμε για ταξίδι».

—«Πού θα πάμε ρε Παναγιώτη τέτοια ώρα; τον έρώτησα, μήπως έχουμε κανένα κελεπούρι πάλι; Άσε με να κοιμηθώ, κι' είμαι πτώμα».

—«Σήκω, μου λέει, ήρθε σήμα από την Βάσι, δεν πρέπει ν' άργούμε».

Για να έρθει σήμα από την Βάσι κάτι το έκτακτο θα συνέβαινε, είπα μέσα μου. Πετάχτηκα άμέσως από την κουκέτα, φόρεσα τα ρούχα μου και βγήκα στο κατάστρωμα.

Ο ουρανός είχε ένα γκριζωπό χρώμα από την όμιχλη και από το διάχυτο φώς του φεγγαριού.

Σε λίγο όλο το πλήρωμα είχε μαζευ-

τεί στο κατάστρωμα όταν ήλθε και ό καπετάνιος τυλιγμένος με τον έπενδυτή του έχοντας κατεβασμένο το καπέλλο του μέχρι τ' αυτιά. Μιά σιωπή άπλώθηκε.

«Παιδιά, μάς είπε, φεύγουμε σε λίγα λεπτά για μια άποστολή που είναι επικίνδυνη. Πάμε να σώσουμε τ' άδελφια μας που κινδυνεύουν να πιαστούν αιχμάλωτοι από τους συμμορίτες. Πιστεύω όλοι να κάνετε το καθήκον σας.»

Διαλυθήκαμε πηγαίνοντας ό καθένας στην θέση του. ενώ ό καπετάνιος που είχε άνεβεί στην γέφυρα, έδιδε με τον τηλεγραφο:

«Είς τάξιν άπάρσεως» και σε λίγο «μόλα κάβους» «βίρα την άγκυρα».

Η καδένα της άγκυρας, μέσα σε σύννεφα άτμου που άφηνε το βίντσι, άνέβαινε σιγά-σιγά για να χαθή μέσα στα σπλάγχνα του πλοίου

—«Νέτα πλώρα» άκούστηκε ή φωνή του λοστρόμου.

—«Νέτα πρύμα» άνντήχησε σαν ήχώ ή φωνή του ναύτου της πρύμνης.

Έδώ άς μου έπιτραπή ν' άποτίσω φόρο τιμής στον ναύτη αυτό ό οποίος ακριβώς μετά από ένα χρόνο έπεφτε στις εκκαθαριστικές έπιχειρήσεις της Πελοποννήσου έξω από την Κόρινθο όπου ύπηρετούσε σε μια από τας ήρωϊκάς μονάδας της ΙΧ Μεραρχίας. Άγαπητέ και αξέχαστε Άνδρέα Μαυράκη άς είναι έλαφρό το χώμα που σε σκεπάζει. Το παράδειγμά σου θα μάς όδηγεί πάντα.

Το καράβι μας έλεύθερο πιά ήτο έτοιμο να ύπακούση εις κάθε διαταγή του κυβερνήτου. Άνέβηκα στην γέφυρα την ώρα που ό καπετάνιος έδιδε από τον φωναγωγό τό:

«Πρόσω ήμιταχώς».

Σιγά σιγά το σκάφος κινήθηκε μπροστά, αφήνοντας πίσω του ένα άσπρο σνλάκι. Έτσι φτάσαμε μέσα στο λιμάνι όπου και σταματήσαμε, για να πάρουμε ένα καΐκι που θα ρυμουλκούσαμε λόγω της μικρής του ταχύτητας. Ξημέρωνε όταν παραπλέαμε την νήσο Βίδο και το κάστρο της Κερκύρας βγαίνοντας συγχρόνως και από τις σημαδούρες που ήσαν τοποθετημένες στον διάυλο ασφαλείας. Ήτο ή ώρα της βάρδιας μου και άνέλαβα βάρδια στο τιμόνι. Χάθηκε πιά και ή τελευταία σημαδούρα όταν δόθηκε ή διαταγή «Πρόσω πάση δυνάμει». Σαν δελφίни το πλεύόμενό μας έσκιζε τη θάλασσα ενώ το καΐκι από πίσω ακολουθούσε σαν πιστό παιδί την μητέρα του στο τρέξιμό. Σε λίγο ήρθε μέσα στην τιμονιέρα και ό καπετάνιος λέγοντας: «Κακό μεγάλο βρήκε την χώρα μας, Γιώργο, άκούς να σκοτώνη ό γυιός τον πατέρα, ό άδελφός τον άδελφό, να παίρνουν τα παιδιά μας οι κακούργοι για να τα άλλαξοπιστήσουν! Θυμάμαι τα ίδια πράγματα όταν κάναμε την εκκένωσι στην Θράκη μας όταν στο πρώτο παγκόσμιο πόλεμο κυνηγούσαν

τους δικούς μας Βούλγαροι».

—Καπετάν Άλέκο, του λέω, θα έλθη ή ώρα που θα έκδικηθούμε για τα έγκλήματα τους αυτά.

Σωπάσαμε κι' οι δύο. Άκουγότανε μόνο ό θόρυβος της μηχανής που συνετάραζε όλόκληρο το σκάφος. Τις σκέψεις μας διέκοψε ή παρουσία του πολεμικού μας «Β. Γεώργιος Β'» το όποιον ήτο άγκυροβολημένον άπέναντι από την άκτή προστατεύοντας με τα κανόνια του από ένδεχομένη επίθεση, τον πληθυσμό των παραμεθορίων χωριών που είχε μαζευτεί στην Σαγιιάδα, άπ' όπου θα τους παίρναμε για να τους μεταφέρουμε στην Κέοκυρα. Όσο πλησιάζαμε διακρίναμε όλο και καθαρώτερα το συγκεντρωμένο πλήθος που ή μανία των συμμοριτών είχε διώξει από τα σπίτια του τα όποια άφησε στο έλεος του Θεού μη ξέροντας πότε θα τα δη και πάλι. Άπείχαμε περὶ τα δύο μίλλια, το σκάφος με ήλατωμένη ταχύτητα πλησίαζε ολοένα την άκτή.

—«Κράτει ή μηχανή» διεβιδάσθη ή διαταγή στο μηχανοστάσιο.

—«Κράτει» άκούστηκε σαν άντίλαλος ή φωνή του μηχανικού.

Το σκάφος προχώρησε λίγο άκόμη. «Φούντο την άγκυρα». Μ' αυτό το παράγγελμα άμολύσαμε και το καΐκι το όποιο είχε βάλει μπροστά την μηχανή του και έπλησίασε την σκάλα, ενώ έμεις περιμέναμε με άγωνία την επίβιβασιν των προσφύγων.

—«Πρώτα οι γυναίκες με τα μωρά, ύστερα τα παιδιά, οι γέροντες και τέλος οι άνδρες» άντήχησε ή φωνή του καπετάνιου από τον τηλεβόα.

Σε μια ώρα το καράβι μας είχε γεμίσει. Σ' όλο αυτό το διάστημα το περιπολικό άλώνιζε την γύρω περιοχή έτοιμο να ματαιώσει κάθε ένδεχομένη άπόπειρο των ληστανταρτών. Είμεθα άγκυροβολημένοι ακριβώς άπέναντι από το 'Αλβανικό έδαφος, το δέ φυλάκιο που ήτο εις την κορυφή του βουνού άπείχε από έμάς περι τα τρία μίλλια.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ το πλήθος εκείνο των ανθρώπων, στίβαγμένο ό ένας επάνω στον άλλον με τα μωρά στο βυζι των μαννάδων των, που προσπαθούσαν μ' αυτόν τον τρόπον να τα κάνουν να ξεχάσουν το κρύο, τη θάλασσα, και την βροχή που είχε άρχιση να διναμώνη. Βάλαμε στο σαλόνη της πλώρης, και στην πρίμνη τους έχοντας την μεγαλύτεραν άνάγκην. Οι ύπόλοιποι βαλεύτηκαν όπως όπως επάνω στο κατάστρωμα και στο σπιράγιο της μηχανής. Δώσαμε τα διάβροχά μας και όσα ρούχα μάς περίσσειαν σ' αυτούς που δεν μπόρεσαν να περισώσουν τίποτα και ήσαν ήμίγυμνοι. Είχαμε ξεχάσει την ταλαιπωρία και το δικό μας ξενούχι μπροστά στο δράμα αυτών των ανθρώπων οι όποιοι ως έκ

(Συνέχεια εις την σελίδα 26).